

## Пам'яті сестри Наталки

Чом мертві по плачуть, не стогнуть —  
може б, скаргу почув я від тебе хоч раз!  
Під білим сіюм твоя могила  
і в ній ти з осені лежиш.  
Устану — думала — води внесу,  
піду на буряки — по полю —  
і заспіваю, братики,  
й наплачуся уволю...  
Брунчать бруньки над водою, водою,  
йде весна зеленою ходою!  
Не женіть потоків, вітри,  
не будіть моєї сестри!  
В неї ж руки вже розпались,  
засміялися уста.  
Ой як тепло! Ой як душно!  
Ой як хочеться устать!  
[1923]